

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 211/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 30 grudnia 2019 roku w sprawie II K 479/18			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Obraza prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu polegającą na nieprawidłowym przyjęciu, iż poprzez zachowanie opisane „w pkt wyroku” P. N. wyczerpał dyspozycję art. 59 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy z uwagi na ilość środków</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>odurzających, a także brak świadomości oskarżonego w zakresie wieku K. S., zachowanie to winno być zakwalifikowane wyłącznie jako czyn z art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut ten w istocie dotyczy ustaleń faktycznych i ma charakter „braku”.</p> <p>W uzasadnieniu wyroku w ramach oceny prawnej czynu sąd I instancji przyjął jedynie, iż „ponieważ zaś K. S. ww datach (czynów – dopisek SO) nie miał ukończonych 18 lat, był małoletni, oskarżony swoim zachowaniem wypełnił również przesłanki ust. 2 art. 59 ww ustawy”. Badanie i ocenę świadomości sprawcy odnośnie wieku kontrahenta sąd I instancji kompletnie pominął.</p> <p>Sąd odwoławczy w pełni aprobuje pogląd, że dla odpowiedzialności</p>			

sprawcy z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii znamię „małoletniości” nie musi być objęte zamiarem bezpośrednim sprawcy, w przeciwieństwie do pozostałych znamion tego czynu. Wystarczy, by obejmował on to znamię zamiarem ewentualnym. Nie jest zatem wymagana jego jednoznaczna i konkretna wiedza o tym, że osoba której sprzedaje narkotyki nie ma ukończonych osiemnastu lat. Świadomość sprawcy co do tego faktu powinna kształtować się na podstawie wszystkich okoliczności sprawy i wystarczy, że będzie się on godził na taką ewentualność (zob. wyrok SA we Wrocławiu, II AKA 158/14, Legalis). Kwalifikowany typ przestępstwa z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2012 r. poz. 124, ze zm.) wymaga wykazania świadomości oskarżonego co do małoletniości

osoby. Fakt ten, podobnie jak każdy inny konieczny dla ustalenia odpowiedzialności, powinien być udowodniony, i to ponad wszelką wątpliwość.

Zastosowanie jednak art. 436 kpk pozwala na pominięcie uchybień, których rozpoznanie byłoby przedwczesne lub bezprzedmiotowe.

Rozważanie tego uchybienia można uznać za bezprzedmiotowe, jeżeli stanowi tzw. względną podstawę odwoławczą (art. 438 kpk), a jednocześnie stwierdza się zaistnienie uchybienia o charakterze tzw. bezwzględnej przyczyny odwoławczej (art. 439 § 1 kpk).

Dodatkowo rozważenie tego zarzutu jest przedwczesne, bowiem z uwagi na konieczność ponownego prowadzenia procesu nie ma potrzeby aktualnie go analizować, jeżeli wyrok uchyla się ze względu na

<p>rażące naruszenia procedury.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi okręgowemu jako właściwemu, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zakwalifikowanie czynów z pkt I, II, III wyroku jako wypełniających znamiona art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie kary w dolnych granicach zagrożenia ustawowego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W razie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, sąd odwoławczy niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia,</p>		

uchyla zaskarżony wyrok (art. 439 § 1 kpk). Natomiast zastosowanie jednak art. 436 kpk pozwala na pominięcie uchybień, których rozpoznanie byłoby przedwczesne lub bezprzedmiotowe. Rozważanie tego uchybienia można uznać za bezprzedmiotowe, jeżeli stanowi tzw. względną podstawę odwoławczą (art. 438 kpk), a jednocześnie stwierdza się zaistnienie uchybienia o charakterze tzw. bezwzględnej przyczyny odwoławczej (art. 439 § 1 kpk). Dodatkowo rozważenie tego zarzutu jest przedwczesne, bowiem z uwagi na konieczność ponownego prowadzenia procesu nie ma potrzeby aktualnie go analizować, jeżeli wyrok uchyla się ze względu na rażące naruszenia procedury.

3.2.

Bezwzględna przyczyna odwoławcza – art. 439 § 1 pkt 4 kpk poprzez wydanie orzeczenia przez sąd

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

	<p>rejonowy, w sytuacji gdy zgodnie z treścią art. 25 § 1 pkt 1 kpk sąd okręgowy orzeka w pierwszej instancji w sprawach o zbrodnie określone w kodeksie karnym i ustawach szczególnych.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Uchybienie wymienione w art. 439 § 1 pkt 4 kpk stanowi naruszenie przepisów o właściwości rzeczowej (np. post. SN z 1.2.1989 r., V KRN 8/89, Legalis; wyr. SN z 20.10.1994 r., II KRN 211/94, Legalis). O właściwości rzeczowej sądu decyduje opis czynu i jego znamiona, a nie prawidłowa bądź nieprawidłowa kwalifikacja prawna przyjęta w akcie oskarżenia lub wyroku (wyr. SN z 17.4.2013 r., IV KK 351/12, OSNKW 2013, Nr 8, poz. 6).</p> <p>W akcie oskarżenia prokurator zarzucił P. N. popełnienie trzech czynów zakwalifikowanych z art. 59 ust 1</p>			

i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 o przeciwdziałaniu narkomanii, polegających na udzieleniu małoletniemu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej środków odurzających w zamian za wskazane w zarzutach kwoty pieniędzy. Tak określone czyny zakwalifikował z art. 59 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w jednym przypadku w związku z art. 12 kk).

Przestępstwo udzielania małoletniemu środka odurzającego celem osiągnięcia korzyści majątkowej (art. 59 ust 2 w zw. z ust. 1 w/w ustawy) jest zagrożone karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od 3 lat i stanowi zbrodnię (art. 7 § 2). Zgodnie zaś z art. 25 § 1 pkt 1 kpk sąd okręgowy orzeka w pierwszej instancji w sprawach o zbrodnie określone w kodeksie karnym oraz ustawach szczególnych (w tym przypadku w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii). Mimo to w akcie oskarżenia jako

właściwy wskazał w tej sprawie

Sąd Rejonowy w Opocznie, który rozpoznał sprawę na rozprawie głównej i wydał wyrok skazujący, korygując kwalifikację tych czynów przez przyjęcie, że stanowią one wypadek mniejszej wagi (art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii).

Sąd Rejonowy uznał oskarżonego za winnego zarzucanych mu w akcie oskarżenia zbrodni, przyjmując jednocześnie, że czyny te stanowią wypadki mniejszej wagi, zatem kierując się samym opisem czynów określonych w akcie oskarżenia; uwzględniając kryterium tego opisu, należy uznać, że popełnił błąd co do swojej właściwości i tej sprawy rozpoznawać i korygować nie mógł. Sąd ten procedował co do zbrodni, do rozpoznania których nie był uprawniony, zaś opis czynów zarzucanych oskarżonemu w żadnym razie nie nawiązywał do

innego
przestępstwa, do
rozpoznania którego
w pierwszej instancji
właściwy byłby sąd
rejonowy.

Orzeczenie w
sprawie należącej
do właściwości sądu
wyższego rzędu
stanowi przesłankę
obligującą do
uchylenia
zaskarżonego
wyroku na
podstawie art. 439
§ 1 pkt 4 kpk
- bez względu na
to, czy wywarło
ono lub mogło
wywrzeć wpływ na
jego treść. Wiąże
się ono bowiem z
naruszeniem
generalnej,
respektującej
ustrojową hierarchię
sądów, zasady
rozpoznawania
spraw.

Sąd odwoławczy
rozpoznający
apelację jest
upoważniony do
uchylenia wyroku
sądu rejonowego
wydanego z
naruszeniem
przepisów o
właściwości
rzeczowej i
przekazania tej
sprawy do
rozpoznania sądowi
okręgowym w
pierwszej instancji.

Takie rozstrzygnięcie sądu okręgowego co do właściwości rzeczowej wiąże także sąd okręgowy rozpoznający sprawy karne w pierwszej instancji (post. SN z 5.12.1970 r., IV KZ 127/70, Legalis).

Przedmiotem postępowania karnego jest zdarzenie w znaczeniu historycznym, opisane w akcie oskarżenia. Jest przy tym jasne, że przyjęty w tym dokumencie opis takiego zdarzenia - w nawiązaniu do koniecznego opisu znamion czynu zabronionego - ani przyjęta kwalifikacja prawna nie są wiążące dla orzekającego w tej sprawie sądu. Musi natomiast on respektować granice skargi (art. 14 § 1 kpk), a te wynikają z aktu oskarżenia, gdzie opisano te zdarzenia historyczne, które zostały ocenione jako przez autora aktu oskarżenia jako zbrodnie. To ustawodawca zdecydował w treści art. 25 § 1 kpk, że zarzuty dotyczące

czynów tego rodzaju rozpoznawać powinien sąd okręgowy jako sąd pierwszej instancji i tej decyzji ustawodawcy nie może podważać ani błąd w kwalifikacji prawnej w akcie oskarżenia i wyroku, ani też zakaz reformationis in peius uniemożliwiający już korektę tego błędu i wykluczający zakwalifikowanie czynu z przepisu ustawy karnej, stanowiącego zbrodnię (art. 25 § 1 pkt 1 kpk), czy też występku wskazanego w art. 25 § 1 pkt 2 i 3 kpk. Zapisy w art. 25 § 1 kpk, odnoszą się do konkretnych czynów wyczerpujących znamiona ustawowe przestępstw wskazanych w tym przepisie, bez względu na to, czy czyny te zostały prawidłowo zakwalifikowane i bez względu na to, że obiektywnie prawidłowa kwalifikacja prawna nie jest już możliwa do przyjęcia ze względu na przepisy procesowe o charakterze gwarancyjnym, jakimi są art. 434 kpk i art. 443

kpk. O właściwości rzeczowej decyduje opis czynu i jego znamiona, a nie prawidłowa bądź nieprawidłowa kwalifikacja prawna przyjęta w akcie oskarżenia lub wyroku. Żadnego wpływu na właściwość rzeczową sądu nie ma zatem zakaz reformationis in peius z art. 443 kpk (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2013 r., I KZP 25/12, OSNKW 2013, z. 5, poz. 37.; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 kwietnia 2013 r., IV KK 351/12, OSNKW 2013, z. 8, poz. 69; z dnia 4 lutego 2014 r., II KK 262/13, OSNKW 2014, poz. 68; Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 26 października 2016 r. II KK 291/16, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2013 r., IV KK 351/12, OSNKW 2013, z. 8, poz. 69; uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2013 r., I KZP 25/12, OSNKW 2013, z. 5, poz. 37 i podany tam przykład).

Reasumując:
wynikająca z art. 25 § 1 kpk właściwość sądu wyznaczana jest tylko przez normy prawa karnego materialnego, które określają, jakie czyny zabronione stanowią zbrodnie lub występki wskazane w tym przepisie. Odmienne założenie ignoruje treść art. 25 § 1 kpk oraz może prowadzić do absurdalnych konsekwencji procesowych (np. sąd okręgowy, działający jako odwoławczy, po stwierdzeniu, że w sprawie orzekł jako niewłaściwy rzeczowo sąd rejonowy, musiałby uchylić zaskarżony wyrok i - w przypadku wniesienia środka odwoławczego wyłącznie na korzyść oskarżonego - przekazać sprawę do rozpoznania temu samemu sądowi rejonowemu, ponieważ wyjątek z art. 439 § 2 KPK rozważanego przypadku nie dotyczy).

Wniosek

<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowni okręgowemu jako właściwemu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W razie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, sąd odwoławczy niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia, uchyla zaskarżony wyrok (art. 439 § 1 kpk).</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE</p>		

SĄDU ODWOŁAWCZEGO			
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.	Sąd niższego rzędu orzekał w sprawie należącej do właściwości sądu wyższego rzędu	# art. 439 k.p.k.	

Zwiężle o powodach uchylenia			
Orzeczenie w sprawie należącej do właściwości sądu wyższego rzędu stanowi przesłankę obligującą do uchylenia zaskarżonego wyroku na podstawie art. 439 § 1 pkt 4 kpk - bez względu na to, czy wywarło ono lub mogło wywrzeć wpływ na jego treść.			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
To ustawodawca zdecydował w treści art. 25 § 1 kpk, że zarzuty dotyczące czynów tego rodzaju rozpoznawać powinien sąd okręgowy jako sąd pierwszej instancji i tej decyzji ustawodawcy nie może podważać ani błąd w kwalifikacji prawnej w akcie oskarżenia i wyroku, ani też zakaz reformationis in peius uniemożliwiający już korektę tego			

błędu i wykluczający zakwalifikowanie czynu z przepisu ustawy karnej, stanowiącego zbrodnię (art. 25 § 1 pkt 1 kpk), czy też występku wskazanego w art. 25 § 1 pkt 2 i 3 kpk. Zapisy w art. 25 § 1 kpk, odnoszą się do konkretnych czynów wyczerpujących znamiona ustawowe przestępstw wskazanych w tym przepisie, bez względu na to, czy czyny te zostały prawidłowo zakwalifikowane i bez względu na to, że obiektywnie prawidłowa kwalifikacja prawna nie jest już możliwa do przyjęcia ze względu na przepisy procesowe o charakterze gwarancyjnym, jakimi są art. 434 kpk i art. 443 kpk.

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, sąd I instancji rozważy pozostałe zarzuty podniesione w apelacji obrońcy, a podczas wyrokowania uwzględni pośredni zakaz reformationis in peius			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	7. PODPIS		

1.11.				
Kolejny numer załącznika	1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego			
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, kara			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia				
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości			
# w części	#	co do winy		
#	co do kary			
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia			
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty				
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji				
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji			

	prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		

#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana